

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10450-10452/2559

บริษัทสลิษาอินเตอร์เทรด จำกัด โจทก์ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 246,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541

มาตรา 30, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 64, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 67,

พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 119, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 125,

พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 64, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522

มาตรา 31, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 119, ป.พ.พ. มาตรา 224, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.

2541 มาตรา 70, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 9, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 2 ในฐานะพนักงานตรวจแรงงานว่าโจทก์ไม่จ่ายค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 64 และขอเรียกร้องให้โจทก์จ่ายค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีในช่วงดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 เมื่อปรากฏว่าจำเลยที่ 3 ทำงานติดต่อกันมาตลอดโดยมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีและโจทก์มิได้กำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 3 มีวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ยังไม่ได้ใช้ 8.5 วัน จำเลยที่ 4 มีวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ยังไม่ได้ใช้ 6 วัน จำเลยที่ 5 มีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปี 6 วัน จึงเข้ากรณีที่โจทก์มิได้จัดให้จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ซึ่งเป็นลูกจ้างหยุดงานตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 30 จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 จึงมีสิทธิได้รับค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามมาตรา 64 ตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 และที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 มิใช่กรณีว่าจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 จะมีสิทธิได้รับค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีหรือไม่ตามมาตรา 67 ที่จะต้องพิจารณาประกอบด้วยว่าโจทก์เลิกจ้างโดยจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 มิได้กระทำความผิดตามมาตรา 119 หรือไม่ ตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 และที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 กับคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 ไม่ปรากฏว่ามีคำสั่งให้โจทก์ชำระดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดในต้นเงินที่โจทก์มีหน้าที่ต้องชำระ โดยจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ก็ไม่ได้นำคดีมาสู่ศาลเพื่อฟ้องเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานในส่วนดอกเบี้ยดังกล่าว คำสั่งพนักงานตรวจแรงงานนั้นจึงเป็นที่สุดแล้วสำหรับจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 การที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้โจทก์ชำระดอกเบี้ยของต้นเงินตามคำสั่งดังกล่าว จึงไม่ชอบ และที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 3 ตามคำสั่งที่ 78/2550 ให้โจทก์คืนเงินที่หักจากค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 แก่จำเลยที่ 5 เพียง 767.13 บาท แทนตามคำสั่งที่ 79/2550 โจทก์ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 4 และที่ 5 และค่าโทรศัพท์แก่จำเลยที่ 4 ตามคำสั่งที่ 126/2550 เมื่อศาลแรงงานกลางเห็นว่าคำสั่งของจำเลยที่ 2 ตามคำสั่งที่ 78/2550 เฉพาะส่วนที่ให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 3 ไม่ชอบ และคำสั่งที่ 79/2550 เฉพาะส่วนที่ให้โจทก์คืนเงินจำนวน 2,200 บาท ทั้งหมด ที่หักจากค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 แก่จำเลยที่ 5 ไม่ชอบ และคำสั่งที่ 126/2550 เฉพาะส่วนที่ให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 4 และที่ 5 และค่าโทรศัพท์แก่จำเลยที่ 4 ไม่ชอบ ศาลแรงงานกลางชอบที่จะเพิก

ถอนคำสั่งของจำเลยที่ 2 เฉพาะส่วนที่ไม่ชอบเท่านั้น ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวทั้งฉบับมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ขอบที่ศาลฎีกาจะแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5), 246 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31

คำพิพากษา

คดีทั้งสามสำนวนนี้ศาลแรงงานกลางสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ทั้งสามสำนวนว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 เรียกจำเลยที่ 3 ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 3 กับเรียกจำเลยที่ 3 และที่ 4 ในสำนวนที่สองและสำนวนที่สามว่า จำเลยที่ 4 และที่ 5 ตามลำดับ โจทก์ทั้งสามสำนวนฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 และที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 กับคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 ให้จำเลยที่ 3 และที่ 4 ชดใช้ค่าเสียหาย 1,045,571 บาท และ 96,670 บาท ตามลำดับ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และพิพากษาว่าจำเลยที่ 4 ทุจริตต่อหน้าที่และกระทำความผิดอาญา โดยเจตนาแก่โจทก์ จำเลยที่ 4 และที่ 5 จงใจทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายและฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือระเบียบหรือคำสั่งของโจทก์อันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม โจทก์จึงไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินตามคำสั่งพิพาทดังกล่าวแก่จำเลยที่ 4 และที่ 5 จำเลยทั้งห้าให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณาของศาลแรงงานกลาง โจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ศาลแรงงานกลางอนุญาต และจำเลยที่ 3 และที่ 4 สละประเด็นเรื่องฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 4 เคลือบคลุม ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 กับที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 และคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 ให้โจทก์ชำระเงินแก่จำเลยที่ 3 จำนวน 19,733 บาท และจำนวน 12,126.91 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีและอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนตามลำดับ นับแต่วันที่ 13 พฤษภาคม 2550 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น ให้โจทก์ชำระเงินแก่จำเลยที่ 4 จำนวน 9,740 บาท และจำนวน 10,300 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่ 30 เมษายน 2550 และวันที่ 2 มิถุนายน 2550 ตามลำดับ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น กับเงินจำนวน 1,519.84 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2550 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น และให้โจทก์ชำระเงินแก่จำเลยที่ 5 จำนวน 767.13 บาท และจำนวน 11,629 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนนับแต่วันที่ 20 พฤษภาคม 2550 และวันที่ 2 มิถุนายน 2550 ตามลำดับ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น กับเงินจำนวน 3,120 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2550 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น ส่วนคำขออื่นให้ยก โจทก์และจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงาน วินิจฉัยว่า ปรากฏข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่โต้แย้งกันและที่ศาลแรงงานกลางรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2548 โจทก์จ้างจำเลยที่ 3 ทำงานตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขาย ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้าย เป็นเงินเดือนเดือนละ 70,000 บาท ค่าน้ำมันรถเดือนละไม่เกิน 10,000 บาท ค่ารับรองลูกค้าเดือนละไม่เกิน 10,000 บาท ค่าโทรศัพท์ไม่เกินเดือนละ 2,000 บาท โจทก์จัดหา

รถยนต์ให้จำเลยที่ 3 ใช้ทำงาน วันที่ 28 พฤศจิกายน 2548 โจทก์จ้างจำเลยที่ 4 ทำงานตำแหน่ง พนักงานขายต่างจังหวัดประจำภาคกลางและภาคตะวันออก ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 14,000 บาท จำเลยที่ 4 ใช้รถยนต์ส่วนตัวในการทำงาน โจทก์ให้เบิกค่าน้ำมันรถเดือนละไม่เกิน 6,000 บาท ค่าโทรศัพท์เดือนละไม่เกิน 1,200 บาท และวันที่ 25 เมษายน 2549 โจทก์จ้างจำเลยที่ 5 ทำงานตำแหน่งพนักงานขายกรุงเทพมหานคร ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 15,000 บาท โจทก์ให้เบิกค่าน้ำมันรถเดือนละไม่เกิน 6,000 บาท ค่าโทรศัพท์เดือนละไม่เกิน 1,200 บาท ในกรณีที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ไปทำงานต่างจังหวัดมีสิทธิเบิกค่าที่พักและค่าอาหารโดยเขียน รายงานกำหนดการเดินทางเพื่อยืมเงินทตรงไปปฏิบัติงาน โดยต้องนำใบเสร็จรับเงินหักกลบลบ กับเงินทตรงและสรุปค่าใช้จ่าย เดือนเมษายน 2550 โจทก์ลดเงินเดือนพนักงานขายลงกึ่งหนึ่ง ทำให้จำเลยที่ 4 และที่ 5 ได้รับเงินเดือนเพียงเดือนละ 6,500 บาท เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2550 โจทก์เลิกจ้างจำเลยที่ 3 และวันที่ 29 พฤษภาคม 2550 โจทก์เลิกจ้างจำเลยที่ 4 และที่ 5 จำเลยที่ 2 มีคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 ให้โจทก์จ่ายค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 64 จำนวน 19,733 บาท ค่ารับรองลูกค้า 9,000 บาท ค่าซ่อมบำรุงรักษารถยนต์ 3,826.91 บาท ค่าชดเชย 209,999 บาท และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 121,333 บาท แก่จำเลยที่ 3 กับมีคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 และที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 ให้โจทก์จ่ายค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 จำนวน 7,500 บาท ค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 64 จำนวน 2,800 บาท เบี้ยเลี้ยง 2,240 บาท ค่าจ้างเดือนพฤษภาคม 2550 จำนวน 7,500 บาท ค่าโทรศัพท์ 1,200 บาท ค่าน้ำมันรถ 6,000 บาท ค่าชดเชย 42,000 บาท และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 14,000 บาท แก่จำเลยที่ 4 และให้โจทก์จ่ายค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 ที่หักไว้ 2,200 บาท ค่าน้ำมันรถ 3,120 บาท ค่าจ้างเดือนพฤษภาคม 2550 จำนวน 8,629 บาท ค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 64 จำนวน 3,000 บาท ค่าชดเชย 45,000 บาท และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 16,000 บาท แก่จำเลยที่ 5 แล้ว ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์ตกลงจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงแบบเหมาจ่ายให้แก่ผู้จัดการฝ่ายขายวันละ 1,000 บาท และพนักงานขายวันละ 800 บาท โดยต้องนำใบเสร็จรับเงินมาแสดงโดยระบุชื่อโจทก์ เป็นผู้ใช้บริการเพื่อตรวจสอบการทำงานของพนักงานและประโยชน์ทางภาษี จำเลยที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ปลอมใบเสร็จรับเงินค่าที่พักและใช้เอกสารปลอมอันเป็นการกระทำความผิดอาญาโดยเจตนา แก่นายจ้างและไม่ได้ทุจริตต่อหน้าที่เกี่ยวกับใบเสร็จรับเงินที่นำมาเบิกต่อโจทก์ จำเลยที่ 4 ไม่ได้ทุจริตต่อหน้าที่ในการยืมเงินทตรงเดือนกุมภาพันธ์ 2550 ถึงเดือนเมษายน 2550 แต่จำเลยที่ 3 ทุจริตต่อหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกค่าที่พักซ้ำของวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2550 ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย 700 บาท และจำเลยที่ 4 ทุจริตต่อหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเป็นค่าที่พัก และค่าอาหารของวันที่ 8 และวันที่ 12 พฤษภาคม 2549 เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหาย 2,800 บาท เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 119 (1) ในหนังสือเลิกจ้างมีได้อ้างเหตุว่าจำเลยที่ 3 ฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน จำเลยที่ 4 และที่ 5 เข้าทำงานสายไม่ตรงต่อเวลา ระหว่างเวลาทำงานออกไปนอกที่ทำงานเป็นเวลานาน เป็นประจำ โจทก์มีคำสั่งให้ปฏิบัติงานใดจะทำต่อเมื่อออกหนังสือตักเตือน เป็นการไม่ปฏิบัติตาม

ข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานเป็นอาจิม ไม่เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมซึ่งได้ตกเตือนเป็นหนังสือแล้วตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 119 (4) โจทก์เลิกจ้างจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า จำเลยที่ 3 ได้ทงร่งจ่ายค่ารับรองลูกค้าและค่าซ่อมบำรุงรักษารถยนต์ 3,826.91 บาท ที่นำมาเบิกต่อโจทก์และโจทก์ได้ตรวจสอบความถูกต้องแล้ว แต่ยังไม่ได้จ่ายเงินดังกล่าวคืนจำเลยที่ 3 โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องจ่ายค่ารับรองลูกค้า 9,000 บาท และค่าซ่อมบำรุงรักษารถยนต์ 3,826.91 บาท พร้อมดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง นับแต่วันเลิกจ้างแก่จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 3 ทำงานติดต่อกันมาตลอดโดยมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีและโจทก์มิได้กำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 3 มีวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานที่ให้สิทธิพนักงานมีวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ยังไม่ได้ใช้ 8.5 วัน คิดเป็นเงิน 19,733 บาท โจทก์จึงต้องจ่ายภายใน 3 วัน นับแต่วันเลิกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 70 พร้อมดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง คือนับแต่วันที่ 13 พฤษภาคม 2550 โจทก์ทราบคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน พื้นที่ 2 ที่ 78/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2550 และฟ้องเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 เมื่อข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงจึงเป็นเหตุให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานดังกล่าวข้างต้น เมื่อเดือนเมษายนและเดือนพฤษภาคม 2550 จำเลยที่ 4 ได้รับค่าจ้างเดือนละ 14,000 บาท และจำเลยที่ 5 ได้รับค่าจ้างเดือนละ 15,000 บาท เดือนเมษายน 2550 โจทก์ลดเงินเดือนจำเลยที่ 4 และที่ 5 เหลือคนละเดือนละ 6,500 บาท โดยจำเลยที่ 4 และที่ 5 ไม่ยินยอม โจทก์จึงต้องรับผิดชอบจ่ายค่าจ้างที่ขาดแก่จำเลยที่ 4 และที่ 5 โจทก์หักค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 ของจำเลยที่ 5 เพื่อชำระค่าโทรศัพท์ที่นอกเหนือจากงานในหน้าที่ 2,200 บาท แต่จำเลยที่ 5 ใช้โทรศัพท์นอกเหนือจากงานในหน้าที่ 1,432.69 บาท โจทก์จึงต้องคืนเงินค่าจ้าง 767.13 บาท พร้อมดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง นับแต่วันถัดจากวันที่ 19 พฤษภาคม 2550 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดต้องชำระค่าโทรศัพท์ โจทก์จ่ายค่าน้ำมันรถให้จำเลยที่ 5 เดือนละ 4,000 บาท แม้ภายหลังเปลี่ยนเป็นบัตรเติมน้ำมันในมูลค่าดังกล่าวแทน แต่เป็นการจ่ายตามข้อตกลง โจทก์จึงมีหน้าที่จ่ายค่าน้ำมันรถตามข้อตกลงที่ขาด 3,120 บาท แก่จำเลยที่ 5 เมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าจ้าง และตกเป็นผู้ผิดนัดเมื่อครบกำหนด 3 วัน นับแต่วันเลิกจ้างคือวันที่ 29 พฤษภาคม 2550 จึงต้องเสียดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2550 จำเลยที่ 4 ทำงานติดต่อกันมาตลอดแล้วครบหนึ่งปีโดยมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีและโจทก์มิได้กำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่จำเลยที่ 4 จำเลยที่ 4 มีวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ยังไม่ได้ใช้ 6 วัน โจทก์จึงต้องจ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี 2,800 บาท แก่จำเลยที่ 4 ภายในกำหนด 3 วัน นับแต่วันเลิกจ้าง และจำเลยที่ 4 ทำงานในวันหยุดตามประเพณี 4 วัน มีสิทธิได้รับเบี้ยเลี้ยงแบบเหมาจ่ายเป็นค่าที่พักและค่าอาหารวันละ 560 บาท เป็นเงิน 2,240 บาท เมื่อโจทก์ต้องจ่ายค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 จำนวน 7,500 บาท และค่าเบี้ยเลี้ยง 2,240 บาท แก่จำเลยที่ 4 นับแต่วันที่ 30 เมษายน 2550 ซึ่งเป็นวันถึงกำหนดชำระ และค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี 2,800 บาท แก่จำเลยที่ 4 แต่ไม่ชำระจึงตกเป็นผู้ผิดนัดต้องเสียดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง โจทก์ทราบคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครอง

แรงงานพื้นที่ 2 ที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2550 และฟ้องเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 เมื่อข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงจึงเป็นเหตุให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานดังกล่าวข้างต้น จำเลยที่ 4 และที่ 5 ฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานและคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมและนายจ้างได้ตักเตือนแล้ว กับจำเลยที่ 4 ทุจริตต่อหน้าที่ โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างจึงไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 4 และที่ 5 โจทก์มีคำสั่งย้ายจำเลยที่ 4 ไปประจำสำนักงานชั่วคราวและให้ทำหน้าที่พนักงานขายประจำบริษัทโดยมิได้เปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าจ้างส่วนที่เหลือของเดือนพฤษภาคม 2550 จำนวน 7,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และค่าน้ำมันรถในเดือนพฤษภาคม 2550 จำนวน 6,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2550 แก่จำเลยที่ 4 ค่าโทรศัพท์ที่จำเลยที่ 4 เรียกร้องตามฟ้อง 1,200 บาท เป็นค่าใช้จ่ายโทรศัพท์ที่โจทก์ต้องชำระแทนและจำเลยที่ 4 ยังต้องรับผิดชอบค่าโทรศัพท์ส่วนที่เกินจากที่โจทก์ต้องรับผิดชอบอีก 1,680.16 บาท พร้อมดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันที่ 19 พฤษภาคม 2550 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดต้องชำระค่าโทรศัพท์ เมื่อโจทก์ชำระค่าจ้างเดือนพฤษภาคม 2550 ให้จำเลยที่ 5 เพียง 5,871 บาท จึงต้องชำระค่าจ้างที่เหลือ 8,629 บาท แก่จำเลยที่ 5 และจำเลยที่ 5 ทำงานมาแล้วครบหนึ่งปีโดยมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีและโจทก์มิได้กำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่จำเลยที่ 5 จำเลยที่ 5 มีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปี 6 วันคิดเป็นเงิน 3,000 บาท รวมเป็นเงิน 11,629 บาท ซึ่งต้องชำระภายในวันที่ 1 มิถุนายน 2550 เมื่อไม่ชำระจึงผิดนัดนับแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2550 และต้องเสียดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง และมาตรา 70 วรรคท้าย โจทก์ทราบคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2550 และฟ้องเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2550 เมื่อข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงจึงเป็นเหตุให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานดังกล่าวข้างต้น เมื่อจำเลยที่ 3 ไม่ได้ยกยอกสินค้าตัวอย่าง จำเลยที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ปลอมใบเสร็จรับเงินค่าที่พักหรือฉ้อโกงเงินจากโจทก์ ปรากฏข้อเท็จจริงเพียงว่าจำเลยที่ 3 ทุจริตต่อหน้าที่เบิกค่าที่พักในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2550 เป็นเหตุให้โจทก์เสียหาย 700 บาท และจำเลยที่ 4 ทุจริตต่อหน้าที่เบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเป็นค่าที่พักและค่าอาหารในวันที่ 8 และวันที่ 12 พฤษภาคม 2549 ทำให้โจทก์เสียหาย 2,800 บาท เมื่อโจทก์กับจำเลยที่ 3 และที่ 4 ต่างเป็นเจ้าหนี้และลูกหนี้ซึ่งกันและกัน เพื่อความสะดวกในการชำระหนี้และคิดคำนวณดอกเบี้ย จึงให้นำหนี้ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยประเภทเดียวกันซึ่งแต่ละฝ่ายเป็นลูกหนี้ซึ่งกันและกันมาหักกลบลบกันเพื่อให้เป็นหนี้สุทธิที่ฝ่ายหนึ่งต้องชำระให้แก่อีกฝ่าย จึงนำหนี้ที่จำเลยที่ 3 ทุจริตต่อหน้าที่ 700 บาท ที่จำเลยที่ 3 เป็นลูกหนี้ต่อโจทก์ไปหักชำระกับหนี้ที่โจทก์เป็นลูกหนี้ต้องชำระแก่จำเลยที่ 3 เป็นค่ารับรองลูกค้า 9,000 บาท และค่าซ่อมบำรุงรักษารถยนต์ 3,826.91 บาท แล้ว โจทก์ยังคงเป็นหนี้จำเลยที่ 3 ในส่วนนี้ 12,126.91 บาท กับนำหนี้ที่จำเลยที่ 4 ทุจริตต่อหน้าที่ 2,800 บาท และหนี้ค่าโทรศัพท์ที่ใช้เกินจากงานในหน้าที่ 1,680.16 บาท ที่จำเลยที่ 4 เป็นลูกหนี้ต่อโจทก์ไปหักกับหนี้ที่โจทก์ต้องชำระค่าน้ำมันรถ 6,000 บาท แก่จำเลยที่ 4 แล้ว โจทก์ยังคงเป็นหนี้จำเลยที่ 4 ในส่วนนี้ 1,519.84 บาท มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์ต้องจ่ายค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีแก่จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 หรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ยื่นคำร้องต่อจำเลยที่ 2 ในฐานะพนักงานตรวจแรงงานว่าโจทก์ไม่

จ่ายค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามมาตรา 64 และขอเรียกร้องให้โจทก์จ่ายค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีในช่วงดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงยุติว่าจำเลยที่ 3 ทำงานติดต่อกันมาตลอดโดยมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีและโจทก์มิได้กำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 3 มีวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานที่ให้สิทธิพนักงานมีวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ยังไม่ได้ใช้ 8.5 วัน จำเลยที่ 4 ทำงานติดต่อกันมาตลอดแล้วครบหนึ่งปีโดยมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีและโจทก์มิได้กำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่จำเลยที่ 4 จำเลยที่ 4 มีวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่ยังไม่ได้ใช้ 6 วัน และจำเลยที่ 5 ทำงานมาแล้วครบหนึ่งปีโดยมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีและโจทก์มิได้กำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้แก่จำเลยที่ 5 จำเลยที่ 5 มีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปี 6 วัน จึงเข้ากรณีที่โจทก์มิได้จัดให้จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ซึ่งเป็นลูกจ้างหยุดงานตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 30 จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 จึงมีสิทธิได้รับค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามมาตรา 64 ตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 และคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 มิใช่กรณีว่าจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 จะมีสิทธิได้รับค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีหรือไม่ตามมาตรา 67 ที่จะต้องพิจารณาประกอบด้วยว่าโจทก์เลิกจ้างโดยจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 มิได้กระทำความผิดตามมาตรา 119 หรือไม่ตามที่โจทก์อ้างแต่อย่างใด ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาในส่วนนี้มานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 และที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 กับคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 ไม่ปรากฏว่ามีคำสั่งให้โจทก์ชำระดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดในต้นเงินที่โจทก์มีหน้าที่ต้องชำระโดยจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ก็ไม่นำคดีมาสู่ศาลเพื่อฟ้องเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานในส่วนดอกเบี้ยดังกล่าว คำสั่งพนักงานตรวจแรงงานนั้นจึงเป็นที่สุดแล้วสำหรับจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 การที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้โจทก์ชำระดอกเบี้ยของต้นเงินตามคำสั่งดังกล่าว จึงไม่ชอบ และเมื่อศาลแรงงานกลางเห็นว่าคำสั่งของจำเลยที่ 2 ตามคำสั่งที่ 78/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 เฉพาะส่วนที่ให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 3 ไม่ชอบ และคำสั่งที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 เฉพาะส่วนที่ให้โจทก์คืนเงินจำนวน 2,200 บาท ทั้งหมด ที่หักจากค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 แก่จำเลยที่ 5 ไม่ชอบ และคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 เฉพาะส่วนที่ให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 4 และที่ 5 และค่าโทรศัพท์แก่จำเลยที่ 4 ไม่ชอบ โดยที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 3 ตามคำสั่งที่ 78/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 และให้โจทก์คืนเงินที่หักจากค่าจ้างเดือนเมษายน 2550 แก่จำเลยที่ 5 เพียง 767.13 บาท แทนตามคำสั่งที่ 79/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 และโจทก์ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ 4 และที่ 5 และค่าโทรศัพท์แก่จำเลยที่ 4 ตามคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24 กันยายน 2550 ศาลแรงงานกลางชอบที่จะเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 2 เฉพาะส่วนที่ไม่ชอบเท่านั้น ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวทั้งฉบับมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ชอบที่ศาลฎีกาจะแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใด ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5), 246 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน

พ.ศ.2522 มาตรา 31 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กลุ่มงาน
สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานพื้นที่ 2 ที่ 78/2550 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 เฉพาะส่วน
ค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าของจำเลยที่ 3 และคำสั่งที่ 79/2550 ลงวันที่ 29
มิถุนายน 2550 เฉพาะที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 5 ในส่วนเงินจำนวน 2,200 บาท ที่หักจากค่าจ้างเดือน
เมษายน 2550 โดยให้คืนเงินให้จำเลยที่ 5 เพียง 767.13 บาท และคำสั่งที่ 126/2550 ลงวันที่ 24
กันยายน 2550 เฉพาะส่วนค่าชดเชยและค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าของจำเลยที่ 4 และที่ 5
กับเฉพาะที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 4 ในส่วนค่าโทรศัพท์ และโจทก์ไม่ต้องชำระดอกเบี้ยให้แก่จำเลยที่ 3
ถึงที่ 5 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

องค์คณะ

สมจิตร ทองศรี · วิชัย เอื้ออังกณากุล · ภาติยะ ดวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/10450-10452/2559>